

rahhuks sulle tarwis. Ürra agga wab:
banda ennast mitte; waid olle walli is:
seennese wasto, ja wotta kowwaste ning
kindlaste sedda nou: Teiseks lahhan sada,
ja olgo kuigi raske. Agga ennego sa
teiseks woid sada, pead sa andeks sama
ommad pattud Kristussest. Minne süs,
ja otsi, ja pallu sedda Ta kääst. Lange
põlweli mahha ja pallu omma wahhemeest,
et Temma sind ei nuhtle, waid omma
pühha kalli werre ning surma pärrast, so
sured süüd sult wõttaks mahhakuštutada.
Ütle ehk nenda Ta wasto: „Oh kuhho
lähhan ma, mo patto koormaga? Kust
pean armo leidma? Kes saab mull' abbiks
joudma? Ehk keik ilm appi tulleks; mul
süiski hädda olleks. Oh armas Jesuke!
ma tullen Sinnuse. Mo peäle armo
heida. So helde süddant näita. Mind
wõtta armust wasto. So werrega mind
kasta! Se on jo Sinno omma tootusse

sanna, Hallastaja: Kes minno jure tul:
leb, ei tahha ma tedda mitte wäljalük:
kada!“ Sa tahhad jo isse, et keik, kes
waewatud ja koormatud on, So jure
peawad tullemä; ja Sinna tahhad need
süis jahhutada, ja hingamist anda nende
hingedele. Oh, ütle nüüd ka minno
wasto: Olle julge, mo poeg — mo
tüttar — so pattud on sulle andeks
antud; sinno usk on sind aitnud.“ Oh,
mo hallastaja, wõtta mind ka wasto!
Ei Sa woi, ei Sa wõtta, Ünnisteggia,
mind mitte wäljalükkada! Oh Sa är:
raarwamata arm, ei ma jäta Sind
mitte, ennego saad mind ünnistanud,
ennego omma armule mind jalle saad wõt:
nud. Sa olled ärralunnaštaminne keige
mailma pattude, ka minno pattude
eest. Sinna jo olled se Jummalä Tal,
kes mailma pattud ärrakannab. Ka
minno pattud olled Sinna ärrakannud.